

Medlem Hr. Pinstrup kan tale, saa meget han vil, for sine Standsfæller og stille de mest urimelige Fordringer til os, de bliver aldrig gennemført, ikke af den Slags, det er jeg overbevist om. 95 000 fornuftige Mennesker kaster sig ikke ud i en Kamp uden i Forvejen meget nøje at have overvejet Kampens Følger baade for dem selv og for dem, de har Forpligtelser overfor.

Det er højest mærkeligt, at man aldrig hører nogen fra den Side rette Bebrejdelser mod dem, der i Virkeligheden er Aarsag til saadanne store sociale Kampe. Det er kun Arbejderne, det er dem, der er Skyld i det alt sammen til Trods for, at 67 000 af disse 95 000 Arbejdere havde vedtaget de Overenskomster, man havde forhandlet om, der var intet Stridspunkt mellem disse. Det skete om Lørdagen. Mandagen efter fik de Meddelelse om, at de skulde smides ud alligevel. Var det en Handling af Arbejdsgivernes Organisation, som Konservative og Venstre, tænkende og retfærdige Mænd, kan billige? Var det ikke en Handling, der burde misbilliges i allerhøjeste Grad? Og jeg tror, vi kan være enige om, at ved saadanne Forhandlinger i Fremtiden sker der ikke det, der skete denne Gang, at man vedtager Overenskomster og saa bagefter bryder dem fra Arbejdsgivernes Side. Enten maa det være det ene eller det andet, enten maa man staa frit, naar en saadan Kamp afsluttes, eller ogsaa maa man være fri for Kampen, naar man har opnaaet et Resultat. Disse Arbejdere tabte ca. 4 Millioner Arbejdsdage. Det er et stort Tab, et kolossalt Arbejdstab, et kolossalt Tab for Arbejdsgiverne, der nu kommer her gennem det ærede Medlem Hr. Drachmann og fortæller os, at de er lige ved at knække sammen. Den Gang de kastede alle de Mennesker ud, da hørte man intet om, at deres Stilling var vanskelig, nej, tværtimod. Naar man talte med de Herrer, der var Chefer for de forskellige Virksomheder, skulde man tro, at de ejede Alverdens Magt, og at de kunde klare den, saa længe de havde Lyst. Nu har Billedet faaet et andet Udseende. Men hvis den Stilling, som Industrien indtager i Øjeblikket, i nogen Grad skyldes denne omfattende Kamp, saa vover jeg her at paa-staa, at det ikke er Arbejdernes, men de Herrerens egen Skyld, der har været med til en saadan Handling, som de da foretog.

Vi har her i Landet siden 1899 været inde i en Del store Stridigheder, men altid har vi lagt dem saaledes til Rette fra Arbejderorganisationerne, at det er de andre, der har været Angriberne. De

Millioner af Arbejdsdage, der er tabt lige fra 1899, har jo særlig været tabt i de senere Aar. Saaledes var der i 1921—22 3,4 Millioner tabte Arbejdsdage, det vil med andre Ord sige, at vi i de Aar har tabt saadant noget som 8 Millioner Arbejdsdage ved de sociale Kampe, der har været ført her i Landet. Men egentlig talt, selv om det er sørgeligt, er det jo klart, at paa den Maade, vort Samfund er organiseret, er det jo umuligt at undgaa Kamp mellem Kapital og Arbejde. Interessesmodsatningerne er saa store, at der maa komme et Tidspunkt, hvor det maa komme til Sammenstød. Det er ganske givet, at vil man være fri for dette, maa man naturligvis radikalt omorganisere Samfundet, radikalt sætte en Stopper for den Udbytning, som nu er tilladt, og som foregaa i stor Udstrækning indenfor alle Fag og alle Industrier. Man har jo knap nok villet tale om det Forslag, den højtærede Regering har forelagt — og som sikkert var et Gennemgangsled til en videre Udvikling —, om at give Arbejderne Ret til at kontrollere deres eget Arbejdes Udbytte, blot at følge med i den Forretning, som de yder deres Arbejdskraft. Regeringen har villet gennemføre en Lov, der gav dem Ret til at gøre dette gennem et lille Raad, men den højtærede Rigsdag har sagt nej, man vil ikke høre Tale om det, man vil slet ikke gaa med til noget saadant. Og saadan kunde man paa vise en Række Tilfælde, hvor Rigsdagen direkte er Skyld i, at man har saadanne Tilstande paa Arbejdsmarkedet, som man i Virkeligheden har.

Der har været saa mange Spørgsmaal oppe, som jeg naturligvis ikke kan komme ind paa, men jeg skal blot, da en æret Taler har ironiseret over min Stilling til f. Eks. tvungen Voldgift, erklære herfra, at jeg er en absolut Modstander af, at Staten blander sig ind i de sociale Stridigheder, saa længe Forholdene i vort Samfund er, som de er nu. Tvang gaar ikke, hverken overfor Arbejdsgiverne eller overfor Arbejderne. Man maa kunne forhandle sig til Rette og kan det ogsaa, hvis Formerne for Organisationerne er rigtige, og der er ingen Tvivl om, at man vil komme dertil. Men ser vi paa, hvordan Stillingen er i øvrigt med Hensyn til det Tab, som Samfundet lider, saa er de 8 Millioner Arbejdsdage, der gennem en Aarrække er tabt gennem Arbejdsstridigheder, ikke noget i Sammenligning med de kolossale Tab, vi har indenfor vore arbejdsløses Rækker. Blot i de sidste tre Aar har vi tabt hele 39 Millioner Arbejdsdage, det er jo noget, der batter,